

PETR VAKOČ

profesionální cyklista jezdící za belgický tým
Omega Pharma-Quick Step / druhé místo na
Mistrovství Evropy v silniční cyklistice do 23 let

„Studentům bych vzkázał, ať se
nebojí jít za svými sny, že je to
možné.“

maturoval v roce 2011

PETR VAKOČ

Matěj Skuhravý (VI.)

Jak vzpomínáte na roky studia zde na Ohradní?

Já na ně vzpomínám hrozně rád, byl to určitě skvělý čas tady, měl jsem to ve finále dost jednoduché, protože mi tady učitelé a pan ředitel vyšli hodně vstříc, takže to nijak nenarušilo můj trénink a měl jsem pro něj skvělé podmínky. Měl jsem velmi rád atmosféru na této škole proto, že je taková malá, všichni se tu znají, všechno je tady blízko. Bylo to skvělých osm let. Hrozně rád na to vzpomínám a jsem rád, že mi zde všichni umožnili naplno se věnovat sportu.

Jak byl v té době časově náročný trénink?

Hlavně v posledních letech jsem měl individuální studijní plán, většinou jsem končil školu o půl druhé, nemusel jsem chodit na odpoledky, takže jsem měl čtyřikrát týdně trénink po škole, kdy jsem odcházel ze školy po obědě a pak jsem trénoval odpoledne od 3 nebo od půl čtvrté do 6 do 7 hodin. Akorát to vycházelo, že jsem šel ráno do školy, ze školy na trénink, z tréninku jsem se dostal kolem 7. nebo 8. hodiny, udělal jsem si úkoly - a další den zas. Byl to takový kolo-toč, ale mně to vyhovovalo. Byl to takový systém, měl jsem to všechno naplánované a jeden den v týdnu jsem pak měl volnější, že jsem třeba zůstal déle ve škole nebo doháněl to, co jsem potřeboval dohnat.

Dá se říci, že podnět k vaší kariéře vychází z doby vašeho studia zde na Gymnáziu Ohradní? Třeba schody zde ve škole mohly být zajímavé...

Tak určitě ano, třeba v pondělí jsme měli první hodinu ve čtvrtém patře, další pak v přízemí, třetí zas ve čtvrtém, takže jsem neztrácel fyzickou. Měl jsem tréninkovou fázi hned po ránu (směje se). Určitě zde hrál roli ale ten faktor, že mi zde umožnili individuální studijní program, což mi určitě pomohlo v tom stát se pak profesionálním cyklistou. V tomto směru to vliv mělo.

Byl jste vzorný student nebo průšvihář, byl-li na to čas?

Myslím, že jsem byl vzorný student, co se týče studijních výsledků. Vždy jsem se snažil, abych měl dobré známky a naučil se to, co měl, i když jsem toho spoustu zameškal. Jinak třeba na školních výletech sem tam nějaký průšvih byl.

Vzpomínáte zvlášť na nějaké profesory?

Hodně vzpomínám na naší třídní, paní Škvorovou, jejíž syn v té době také jezdil na kole, takže mě ve sportu hodně podporovala a pomáhala mi s individuálním studiem a hodně mi tím studium ulehčila. Pak vzpomínám na pana ředitele, který mi hodně vyšel vstříc a stejně tak paní profesorka Třeštíková a Schwarzová, které jsem měl po většinu studia na matematiku a na češtinu. Ty mi umožnily studovat takto vlastně dálkově, zejména pak poslední ročník, kdy jsem tu byl minimum času a třeba s paní profesorkou Třeštíkovou jsem přes léto dodělával testy, které jsem nestihl dodělat. V posledním ročníku jsem pak uzavíral klasifikaci dříve, protože jsem potřeboval odjet. Takže toto jsou asi profesori, které jsem stál nejvíce sil a kteří mi pomohli zde vystudovat.

A samozřejmě pan profesor Kalousek, který to sledoval a podporoval.

Jak se v tomto tempu a záprahu dala zvládnout maturita?

Já jsem na maturitu měl výbornou přípravu, protože v posledním ročníku jsem již v březnu odešel do švýcarského týmu a vlastně jsem tím pádem uzavřel co nejvíce známek již v březnu, ačkoli jsem maturoval až v půlce května. Většinu věcí jsem se naučil již dopředu a poslední měsíc a půl jsem již nechodil do školy. A i když jsem měl hodně tréninků a závodů, tak jsem měl vlastně dlouhý svaťák, kdy jsem měl naplánovanou otázku za den.

Je vidět, že jste toho měl opravdu hodně. Neměl jste někdy pocit, že si musíte vybrat?

To ne. To jsem vůbec neměl. Tento pocit jsem měl až na vejšce, protože zde mi škola vyšla hodně vstříc, na rozdíl od vejšky, kde nebylo možné si domluvit individuální přístup. Až tam jsem si uvědomil, jak moc mi to bylo zde na gymplu ulehčeno.

Zabouchl jste po maturitě úplně dveře, nebo jste se ještě vrátil na nějakou akci, třeba festival?

Po maturitě jsme měli školní výlet, který jsme si uspořádali sami na Slapech, podobně jako poslední dva roky. To bylo fajn a pak jsem se ještě někdy stavil na x-mass party a byl jsem párkrát na plese, když mi to vyšlo. Ještě se občas potkávám se spolužáky.

Jakou roli hráli ve vaší kariéře rodiče? Jak vás podporovali ve sportu a ve škole?

Hráli velkou roli, když jsem byl malý, když jsem začínal. Stálo je to hodně času a úsilí, ale od patnácti, když jsem přešel

do Dukly, už to bylo lepší. To už jsme toho hodně objeli s týmem. Ale podporovali mě vlastně až do teď, než jsem se stal profesionálem. Podpora byla velká i pár let po škole, kdybych se tím neuživil. Jejich podpora byla velká jak materiálně, tak hlavně psychicky. Bez psychické podpory rodičů bych se dodnes neobešel.

Nebylo vám někdy líto, že vám po škole a tréninku nezbyval žádný volný čas?

Líto mi to bylo, to samozřejmě ano. Třeba že jsem přišel o hodně společných akcí. Snažil jsem se alespoň něco stihnout, alespoň jezdit na školní výlety. S těmi lidmi jsem se moc nevídal kvůli tomu, že jsem moc nebyl ve škole. Spojit školu a trénink bylo ještě v pohodě, ale tohle už jsem nestíhal. Určitě jsem přišel o hodně legrace, ale měl jsem sen stát se cyklistou, a tak jsem to vydržel. A když byl čas, tak jsem se akcí zúčastnil. Pro sportovce je tohle asi nejtěžší část. Na druhou stranu jsem měl dobrou partu v týmu, takže to mi to trochu ulehčovalo. To je jeden z důvodů setrvání u sportu.

Co je váš největší kariéerní úspěch,

To, že jsem se dostal na olympiádu a na Tour de France. To byly moje největší cíle, které se mi splnily loni. K tomu ještě spousta nádherných výsledků, například když jsem vyhrál mistrovství republiky nebo přivezl medaili z mistrovství Evropy U23, díky které jsem se dostal do profesionálního týmu.

Máte nějaké další cíle?

Určitě některé jednodenní závody. Dále bych chtěl vyhrát etapu na Tour a mistrovství světa.

Na kterých závodech se můžeme těšit na vaši účast?

Letos to bude Strade Bianche, který se z části jede po šotolinách, italský etapový

závod Tirreno-Adriatico, který patří mezi deset nejprestižnějších závodů na světě, a potom jsem v širším výběru na Tour de France. Ale to budu vědět až později. Letos bych měl jet buď onu Tour, nebo Vueltu, což je poslední třítydenní závod.

Máte nějaký oblíbený závod?

Třeba hned Strade Bianche či Brabant-ský šíp, což je závod v Belgii.

Je něco, co byste vzkázal studentům, A speciálně těm na Ohradní? Nemusí to být nic hlubokého, oni by to stejně nepochopili...

Studentům bych vzkázal, ať se nebojí jít za svými sny, že je to možné. A těm na Ohradní, že tahle škola je skvělá a že doufám, že to tak zůstane.

Co byste vzkázal speciálně sportovcům na této škole?

Tak především, že tahle škola jim vyjde maximálně vstříc, a aby dělali svůj sport naplno, ale nikdy na úkor školy. Dá se to zvládnout, a pokud se lidé snaží, škola jim maximálně vyjde vstříc, takže se dá dělat naplno obojí, pokud se na to člověk nevykašle a dělá pro to všechno. Není potřeba kvůli sportu školu flákat.

Petr Vakoč

Je profesionální cyklista jezdící za belgický tým Omega Pharma-Quick Step. Získal druhé místo na Mistrovství Evropy v silniční cyklistice v kategorii do 23 let.